

Mál nr. 410/2015
M og
vátryggingafélagið V v. sjúklingatryggingar T.

Krafa um bætur úr sjúklingatryggingu tannlæknis 5.1.2015

Gögn.

1. Málskot móttakið 12.11.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-5
2. Bréf V dags. 10.12.2015

Málsatvik.

M fór til tannlæknisins T 5.1.2015 og ákvað T að rótifylla tönn í neðri góm (tönn 36) og segir M að T hafi sett bómul með sótthreinsandi efni í tönnina ásamt bráðabirgðafyllingu og fékk M endurkomutíma til T 20.2.2015, en þá framkvæmdi T einungis almenna skoðun á M og fékk M endurkomutíma í byrjun apríl, en T frestaði þeim tíma síðar vegna aðgerða við tannlæknastofu T. Um miðjan apríl kveðst M hafa fengið hræðilega tannpínu og hafði samband við T, sem sagðist ætla að reyna að finna fyrir hann tíma, en þegar ekkert hafði heyrst frá T viku síðar hringdi M í T og vísaði T þá M á tannlæknavaktina og gerði M það og fékk tíma hjá öðrum tannlækni, sem fjarlægði bráðabirgðafyllinguna og bómul sem var orðinn mjög illa lyktandi úr tönninni og taldi tannlæknirinn tönnina ónýta og dró hana úr M daginn eftir eða 29. apríl 2015. M kveðst þá ekki hafa sofið í 3 sólarhringa vegna verkja og búinn að missa nokkra daga úr vinnu.

M krefst þess að bótaábyrgð T verið viðurkennd og vísar til laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu í því sambandi. M byggir á því að hann hafi ekki fengið þá meðferð hjá T sem best verður á kosið og hafi það leitt til að fjarlægja hafi þurft jaxlinn sem um ræðir. Af hálfu M er talið að þetta eigi undir 1. tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu og meðferð T hafi ekki verið hagað eins vel og unnt hefði verið í samræmi við þekkingu og reynslu á sviði tannlækninga. M hafnar þeirri staðhæfingu V að T hafi tilkynnt M 20.febrúar 2015 að líklega þyrfti að draga tönnina úr honum. V hafnar bótaskyldu og segir málavexti vera þá að í sjúkraskrá T segi að tönn nr. 36 sé mjög illa farin og prógnósa sé slæm og grunur sé um sprungu í rót og að M vilji ekki fara til sérfræðings í rótfillingum. Þá segir að ákveðið hafi verið í samráði við M að hreinsa út rótartanga tannarinnar og sjá hvernig tönninni reiddi af og M sagt að hafa samband ef einkenni væru frá tönninni. Síðan segir að M hafi verið tjáð 20.2.2015 að sennilega þyrfti að fjarlægja tönnina og þá hafi hann verið einkennalaus í tönninni og eftir það hafi M ekki komið til T, en þeir átt samskipti í síma. V segir að ekki liggi fyrir sérfræðiálit í málinu heldur eingöngu tölvupóstur tannlæknis þess sem M leitaði síðar til en T og dró umrædda tönn úr honum. Þá segir V að tannlæknirinn sem M leitaði síðar til hafi ekki haft afrit af sjúkraskrá og eingöngu getað stuðst við frásögn M. V segir að ekki hafi verið sýnt fram á bótaskyldu í málinu. Þá vísar V til þess að skilyrði bótaskyldu sbr. ákvæði laga um sjúklingatryggingu að tjón skuli hafa hlotist af meðferð og M hafi verið ljóst strax frá upphafi að tönnin var mjög illa farin.

Álit.

Ágreiningur er um málsatvik, þannig er lýsing sú sem kemur fram hjá M er að nokkru leyti með öðrum hætti en sú lýsing sem kemur fram í sjúkraskrá T. Til þess að til bótaskyldu geti komið skv. lögum um sjúklingatryggingu verður að öllum líkindum að vera hægt að rekja tjón til atvika sem falla undir töluliði 2. gr. laganna. Ekki liggur fyrir sérstakt mat á aðstæðum sem voru uppi við tannlæknismeðferð T á M. Af hálfu M hafa verið lagðir fram tölvupóstar frá tannlækni þeim sem dró umrædda tönn úr M og M snéri sér til eftir að hafa verið í meðferð hjá T. Þessir tölvupóstar geta ekki skoðast sem sérfræðiálit eða mat á þeirri meðferð sem M fékk hjá T. Verður M að bera

hallann af sönnunarskorti um að óþægindi hans verði að öllum líkindum rakin til atvika sem tilgreind eru í 2. gr. laga um sjúklingatryggingu. Miðað við fyrirbyggjandi gögn liggur því ekki fyrir að M eigi rétt á bótum úr sjúklingatryggingu T hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu T hjá V.

Reykjavík 12.1.2016

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.